

Interjú dr. Berczi Norberttel, az FVM helyettes államtitkárával

Dr. Joó István egyetemi tanár – ifj. Joó István újságíró

Mint más szakterületek esetében, úgy a földügyi szakigazgatásban is szükség van olyan gyakorlatra, amelynek keretében a szakfolyóirat (bizonyos időközönként vagy jelentősebb események alkalmával) megkeresi az illetékes vezetőt, annak érde-

kében, hogy adjon tájékoztatást (választ) a szakemberek jelentős részét érdeklő kérdésekre.

Ezt a már korábban kialakult gyakorlatot az utóbbi időben tudatosan visszafogtuk (szüneteltettük), hiszen az FVM földügyi feladatai irányítók személyét illetően

szokatlan gyakorisággal került sor felmentésekre, amelyek értelmetlenné tették az ilyen megkereséseket.

Mostanra – úgy tűnik – a földügy területén is beállt a kívánt (és indokolt) gyakorlat, amely a vezetők tekintetében időt és módot nyújt elképzeléseik és képességeik kibontakoztatására. Ez nem csupán az illető személynek, de a rábízott szakterületnek is alapvető érdeke.

A földügyi szakigazgatás területén észlelt rendeződés kedvező jelei arra ösztönöztek bennünket, hogy megkeressük a földügyi feladatokat is felügyelő helyettes államtitkárt, s ennek révén közvetítsük a szakterületet érintő kérdéseket; az elhangzott válaszokat pedig a lap hasábjain keresztül eljuttassuk az érdeklődőkhöz.

Mivel az FVM-vezetés illetékesével – a már leírtakra is tekintettel – hosszabb ideje nem találkoztunk, ezért természetes, hogy számos kérdésünk gyűlt össze. Mindezekre azonban teljes részletességű választ (terjedelmi gondok miatt) nem várhatunk, ezért ezt az alkalmat a kérdések nagyvonalú áttekintésére szánnánk, és későbbi alkalmakkor lehetne egy-egy kérdést mélyebben is boncolgatni.

A földügy elmúlt néhány esztendő s sajátos történései alapján először is arra lennénk kíváncsiak, hogy néhány hónappal az új kormányzat megalakulása után miképpen látja dr. Berczi Norbert helyettes államtitkár a földügyi apparátus jelenlegi helyzetét és kilátásait.

A válasz szempontjából a „földügyi apparátus” gyűjtőfogalom alatt a körzeti földhivatalok, a megyei földhivatalok – ideértve Fővárosi Kerületek Földhivatalát és a Fővárosi Földhivaltal is –, a Földmérési és Távérzékelési Intézet, valamint az FVM Földügyi és Térképészeti Főosztály munkatársainak összességét értem.

Talán érdemes röviden összefoglalni a legfontosabb statisztikai adatokat:

A földhivatalok 4672 fővel dolgoznak (2001. december 31.). A szakterületenkénti %-os megoszlás:

Ingtalan-nyilvántartás – 48,0 %; földmérés – 19,9 %; mezőgazdász – 8,0 %; (igazgatás, informatika, pénzügy, fizikai dolgozók együttesen – 24,1 %;)

A végzettséget, képzettséget tekintve elmondható, hogy az ingatlan-nyilvántartási szakterületen dolgozók csoportjában szükséges növelni leginkább a felsőfokú végzettséggel rendelkezők szá-

mát. Erre már évek óta megvan a mód és a lehetőség (pl. az ingatlan-nyilvántartó szervező felsőfokú képzés a NyME Geoinformatikai Karán). A munkatársak élnek is vele. Ez helyes és szükséges, hosszú távon nagyban javítani fogja a szakmai munka minőségét, ugyanakkor a felzárkóztatás rövid távon áldozatokkal is jár. Egyfelől a továbbképzésben részt vevők részéről, akiknek sokszor felnőtt fejjel, a család és a munka mellett kell az iskolapadba ülni, másrészt azok részéről, akikre a távol lévők miatt nagyobb teher hárul a munkahelyen.

A földmérő és a mezőgazdász szakterületeken már ma is kedvezőbb a felsőfokú végzettségűek aránya, azonban a földmérők esetében több megyében az okoz gondot, hogy a körzeti földhivataloknál kevés a felsőfokú végzettségű munkatárs. Ezen is szükséges lenne javítani.

A Földmérési és Távérzékelési Intézet létszáma jelenleg 180 fő (a szerződéssel alkalmazottakkal együtt), a Földügyi és Térképészeti Főosztályé 27 fő. Esetükben nem annyira a képzettségben, mint inkább a létszámban volna szükség fejlődésre.

A jövőt illetően az biztosan állítható, hogy az apparátussal megoldandó feladatok egyelőre nem fognak csökkenni. Az EU csatlakozással kapcsolatos nyilvántartási és adatszolgáltatási feladatok mind mennyiségükben, mind minőségükben növekvő elvárást támasztanak. Ezeknek csak akkor tudunk megfelelni, ha az irányítás és a végrehajtás szintjein ki-ki a maximumot nyújtja, és ha az egyes szereplők között megfelelő az összhang.

Örülünk a földhivatalokra, a FÖMI-re és az FVM FTF-re vonatkozó adatoknak, továbbá a magasabb fokú végzettséggel rendelkezők arányának indokolt emelése szükségességét kiemelő véleménynek, különösen az ingatlan-nyilvántartás és a körzeti földhivatalok esetében.

Az EU-csatlakozás a magyar állampolgárok számára számos változást hoz, és ezek közül több is érinti a földügyi szakigazgatást. Erre tekintettel kérjük, vázolja a közelgő EU-csatlakozás földügyi vonatkozásait és az ezzel kapcsolatos feladatokat (tulajdonjog biztonsága, az indokolt szemléletváltás, a szükséges források megszerezhetősége, földhivatali fejlesztések, térképi és alaphálózati vonatkozások).

A tulajdonjog biztonsága, illetve biztosítása a mai magyar közélet egyik kedvenc témája. Nem véletlenül, hiszen a gazdaság (hitelezés, beruházás stb.) egyik alapvető háttérét érinti, s legalább ilyen fontos szempont az ingatlanulajdonnal rendelkező állampolgárok érdeke. A tulajdonjog biztonságának két szegmense van. Az egyik a jogszabályi hát-

tér, a másik a végrehajtás. A gyakorlat azt mutatja, hogy az előbbi megnyugtatóan rendezett, azonban a végrehajtás terén még bőven van tennivaló. Mindjárt szeretném leszögezni, hogy a gondok nagy része a kapacitás- és forráshiány számlájára írható, ezért nem beszélhetünk még teljes körűen az ingatlan-nyilvántartás naprakészségéről és ezen keresztül a tulajdonhoz fűződő garantált jogbiztonságról. Álláspontom az, hogy áttörést csakis a földhivatalok modernizációs programjának következetes végrehajtása hozhat, nevezetesen a számítógépes adatbázisok (ideértve a térképi adatrendszereket is) teljes körű kiépítése, a hálózaton keresztüli elérhetőség, a korszerű adatszolgáltatás megvalósítása és természetesen a szükséges anyagi és személyi feltételek biztosítása.

Szemléletváltásra az adatszolgáltatás terén van szükség. Az állampolgárok és a gazdasági élet szereplőinek igényeihez kell igazodnunk. Ebbe beleértem az egyszerű, kényelmes, ugyanakkor széleskörű elérhetőséget (ami csakis számítógépes hálózat segítségével biztosítható) éppúgy, mint az igényeknek megfelelő, értéknövelt termékek szolgáltatását. Itt fontos szerepet kaphat – a korábban jelentéktelen volumenű – marketing tevékenység, és nagyobb figyelmet kell fordítani a szolgáltatás díjainak kialakítására. El kell fogadtatni az adatigénylőkkel azt a tényt, hogy jóllehet, az állami nyilvántartások folyamatos vezetését, karbantartását, esetenként modernizálását alapvetően a központi költségvetés finanszírozza, az adatszolgáltatás csak díjfizetés ellenében történhet, ami persze messze nem fedezi a ráfordítás költségeit. Fokozottan igaz ez az értéknövelt termékekre, valamint azokra az állami adatokra, amelyek esetleg továbbforgalmazhatók, és amelyeknek komoly piaci értékük van. Ezekről a bevételi lehetőségekről nem mondhatunk le, hiszen a központi költségvetésünk drasztikus emelésére kevés az esély, ugyanakkor a bevételeink visszaforgatásával újabb korszerű, eladható terméket állíthatunk elő. Gondolok itt elsősorban a korszerű digitális térképekre és alaphálózataink fejlesztésére, karbantartására.

Eszerint a tulajdonjog jogszabályi háttere lényegében biztosított, a megvalósítás pedig a földhivatali fejlesztések mielőbbi sikeres befejezése révén érhető el.

Ami a szemléletváltással kapcsolatban megoldásként elhangzott (értéknövelt termékek, értékarányos díjfizetés az adatszolgáltatásnál), az valóban növelheti a forrásokat, de úgy véljük, ez elsősorban a térképi-nyilvántartási szolgáltatásnál

lehetséges, ugyanakkor a geodéziai alaphálózatok korszerűsítése költségvetési forrásokat igényel. Ez utóbbiak biztosításához az agrártárca eddiginél határozottabb állásfoglalására lesz szükség!

A magyar földügy utóbbi néhány évtizedes történetét mindig a célirányos fejlesztési koncepciók meggyőző megfogalmazása, aztán a szükséges források biztosításának nehézségei, még később az eredeti program átfogalmazásának szükségessége jellemezte (éppen a források hiánya miatt).

Valahogy így állunk az NKP DAT-tal is. Mégis reméljük, az NKP jövőjét illetően nem a korábbi évtizedek „gyakorlatával” kell számolni. A jövőt illetően mindenképpen szükség van az FVM-vezetés, majd a pénzügyi kormányzat meggyőzésére, amely a bizonytalan bankhitel helyett az NKP közvetlen költségvetési finanszírozását kellene, hogy eredményezze.

Az elmondottakra tekintettel Államtitkár úr miképpen ítéli meg az NKP (DAT) befejezhetőségét?

A Nemzeti Kataszteri Programban (NKP) megfogalmazott feladatok végrehajtása 1997 végén kezdődött meg. Napjainkra elkészült 53 ezer hektár belterület, kilenc ezer hektár zártkert és 186 ezer hektár külterület digitális térképe DAT szabvány szerint. Ez az ingatlan-nyilvántartás szempontjából az ország lakosságának 25 %-át érinti, ami már önmagában sem elhanyagolható eredmény. Emellett ugyancsak az NKP keretében elkészült 306 ezer hektár külterület vektoros térképe (minta-projekt).

Az elmúlt öt esztendőben elvégzett feladatok, valamint az egyre növekvő igények (összefüggésben az uniós elvárásokkal, az ingatlan-nyilvántartással, a földhasználattal, az önkormányzatok rendezési terveivel és az általános birtokrendezés majdani szükségességével) indokoltá teszik a program koncepciójának átfogó átvilágítását, a célkitűzések és módszerek felülvizsgálatát, és ezzel szoros összefüggésben az ütemezés, továbbá a forrásigény meghatározását. Ennek érdekében már elkészült egy ezzel kapcsolatos kormány-előterjesztés, és a Kormány várhatóan jövő év első negyedében tárgyalja a részletes koncepciót is. A szakfőosztály álláspontja – amellyel magam is egyetértek – az, hogy az igényeknek megfelelően előtérbe kell helyeznünk a külterületi vektoros térképek készítését. A tervek szerint – egyelőre hat megye teljes területére kiterjesztve a programot – 2004 első negyedévére két millió hektáron fog elkészülni ez a térképmű.

A belterületi térképkészítés sorsa sem tisztázott még. Továbbra is számítunk az önkormány-

zatok társfinanszírozó szerepére, ugyanakkor – a minél több igény kielégítésének szempontját figyelembe véve – elképzelhetőnek tartok egy kétlépcsős megvalósítást. Ennek lényege az, hogy első lépcsőben – „köztes megoldásként” – egy, az önkormányzatok számára már használható, pontosságában, adattartalmában kevésbé igényes, de a meglévő analóg térképeknél nem rosszabb terméket készítenénk, majd később, ennek átdolgozásával, helyszíni felmérésekkel kiegészítve, második lépcsőben készülne el a DAT szabvány szerinti változat.

A szakterületet közelebbről is ismerő szakemberek valószínűleg egyöntetűen kedvezően ítélik meg a földügyi szakigazgatás közreműködésének lehetőségét az IIER-ben. Mindenesetre az eddigi előzetes eredmények feljogosítanak bennünket arra (FÖMI munkálatok, NKP projektek), hogy megfellelhesünk a várakozásoknak. Ugyanakkor a témát kevésbé ismerő kollégák szívesen vennének egy előzetes tájékoztatást a technológiai elképzelésekről. Másrészt az amúgy is túlterhelt földügyi szakigazgatás részére ez a szolgáltatás nem csupán kiegészítő pénzügyi forrást kellene, hogy jelentsen, hanem egyúttal hozzájárulást is az alaptérképek (mennyiségi és minőségi) állapotának rendbetételéhez.

A kérdésünk tehát az, hogy az IIER fizikai blokkjában milyen irányban célszerű felkészülni a feladatra (MePAR, térképi háttér, távérzékelt adatok).

Először is szeretném leszögezni, hogy az Integrált Igazgatási és Ellenőrzési Rendszer (IIER) egészeért nem a földügyi szakág a felelős. A Mezőgazdasági Parcella Azonosító Keret-Rendszer (MePAR) az IIER egyik alrendszere. Ennek megvalósításával kapcsolatban az EU szakértői delegációja úgy foglalt állást, hogy Magyarországon az ortofotó alapú fizikai blokkrendszert célszerű kialakítani. A gazdálkodók, a kérelem-kezelő és ellenőrző intézmények munkáját megkönnyítendő, a blokkterképeket háttérként kiegészítjük a kataszteri térkép információival (földrészlet határ, helyrajzi szám, közigazgatási határok). Ezek egy úgynevezett fedvényt (kataszteri fedvény) alkotnak, mely célszerűen vektoros állomány, de ennek hiányában lehet raszteres is. A FÖMI-ben az ortofotó alapú blokkrendszer kialakításához mind az adatforrások (légifényképek, topográfiai térképek, úrfelvételek), mind pedig a megfelelően képzett és gyakorlott szakemberek rendelkezésre állnak. A kataszteri fedvényt – terveink szerint – a földügyi intézményhálózat szakemberei fogják elké-

szíteni, ami rövid távon meglehetősen nagy többletfeladatot jelent majd számukra, s a kivitelezéshez elengedhetetlenül szükség lesz a META keretében telepített hardver eszközökre (számítógép, szkennerek stb.). A két rendszer illesztési feladatát a FÖMI végzi majd el.

Egy szakág eredményes működését és ezzel összefüggésben annak indokolt fejlesztését számos körülmény befolyásolhatja (jogi alapok, pénzügyi források, személyi feltételek, intézményrendszer stb.). Ezek közül a földügy intézményrendszerére is érdemes odafigyelni.

A mai földügy intézményhálózata több tízéves történések (szerves fejlődés és átszervezések) eredményeként jutott el a mostanihoz. Ebben a hatósági feladatokat ellátó felügyelőségek/földhivatalok mára a lehetőségekhez képest jól teljesítenek. A FÖMI az egykori állami földmérés (ÁFTH) 1967-es átszervezése során jött létre, és kezdetben központi adat- és térképtári, szerződéskötési és kutatási/fejlesztési, továbbá országhatár-felmérési feladatokat látott el. Majd ez – az 1988. évi integráció révén – kiegészült a Gépi Adatfeldolgozó Központ (GAK) tevékenységével. Így a FÖMI már összehangoltan (szerves egységben) végezheti a komplex földügyi fejlesztések előkészítését, emellett a két intézmény-típus (FÖMI, földhivatalok) együttesen látja el a szervezetszerű és eseti földpolitikai feladatokat. Ebből a földhivatalokra elsősorban a hatósági és földpolitikai feladatok, a FÖMI-re pedig – a korábbi földmérési feladatok megtartása mellett – az egész földügy fejlesztési feladatai hárulnak.

Ugyanakkor egyrészt létrejött az NKP Kht., másrészt „karcsúbbá“ vált a három egykori geodéziai-térképészeti vállalat, melyek közvetlen felügyeletét, a földügy helyett, az FVM más részlege látja el. Még újabb fejlemény, hogy az egykori KV helyett létrejött Cartographia Kft. nemrég kikerült az FVM felügyeleti köréből.

A most tárgyalt kérdéskörrel kapcsolatban mi is úgy véljük, hogy a földügy intézményrendszerének szükséges, de érdemibb áttekintését más alkalommal kellene elvégezni. Hiszen ismertek a korábbi telekkönyv „visszaállításával“ kapcsolatos törekvések, másrészt kitapinthatók a hazai informatikai fejlesztésekkel kapcsolatos, a földmérést is érintő elképzelések. Mindez azonban már túl messze vezetne.

A mostani alkalomból csak két kérdést fogalmaznánk meg; az egyik:

Továbbépíthető-e a mára kialakult intézmények együttműködése? Ezt követően a másik kérdés az ingatlan-nyilvántartás–telekkönyv problematikával kapcsolatos.

A válaszom egyértelmű, IGEN. A kapcsolatrendszer bevált, működőképes, bizonyos területen miniszteri utasítás szintjén szabályozott. Változtatni ezen alapjaiban nem szükséges, de fejleszteni, csiszolni feltétlenül. Amint az eddig elmondottakból is kiderül, feladataink egyre komplexebbek, ezért a földügyi szakág szereplőinek elsődleges érdeke a feladatmegosztás és az észszerű együttműködés.

Miképpen ítéli meg az ingatlan-nyilvántartás indokolt együtt maradásának esélyeit (telekkönyv)?

Azzal kezdeném, hogy ilyen tervet – vagyis a telekkönyv „visszaállítását“ – a kormány-program nem tartalmaz! Ez a gondolat az új Polgári Törvénykönyv – az előző kormányzati ciklusban előkészített – szabályozási koncepciójában jelent meg. Mindjárt azt is hozzá kell tennem, hogy „visszaállításról“ egyáltalán nem beszélhetünk, ha meg is valósulna, teljesen új rendszert kellene felépíteni. De akkor újra létre kellene hozni a földnyilvántartást is! Számítalan érv sorolható fel az elképzeléssel szemben. Ezek közül csak néhányat említek: a jelenlegi egységes ingatlan-nyilvántartás nem ellentétes az EU tagállamokban alkalmazott megoldásokkal; több olyan előnye van, ami a szétválasztással elveszne, ideértve a TAKAROS fejlesztését is. Emellett az intézményhálózat szétválasztása és az adatbázisok új alapokon történő megvalósítása hatalmas összegeket emésztene fel. Mindezek miatt – ismereteim szerint – dr. Németh Imre miniszter úr sem támogatja az elképzelést. Az EU, az ENSZ és számos nemzetközi szakmai szervezet példának állítja a magyarországi integrált rendszert, ajánlásuk ezt a trendet tükrözik.

Tudom, hogy az ötlet népszerű indoklásaként az ún. lakásmaffia jelenik meg a köztudatban. Tényekkel eddig még senki sem támasztotta alá, hogy e – kétség kívül létező bűnözési forma – gyökere a földhivatalokban lenne. Tudunk hamis vagy hamisított ügyvédi ellenjegyzésekről, kényszerrel kiereszkolt aláírásokról, személyi igazolvánnyal való visszaélésekről stb., de hamisított biztonsági tulajdoni lapról nem. Ezért enyhén szólva is csúsztat az, aki a visszaéléseket a földhivatal nyakába varrja.

Egyébként szeretném megjegyezni, hogy a napokban a Magyar Földmérési, Térképészeti és Távérzékelési Társaság kétnapos konferenciát szervez, amelyen a szakma kiváló elméleti és gyakorlati szakemberei fognak alapos elemzést adni a szóban forgó témáról. Remélem, ez is hozzásegíti

az érdekelteket és érintetteket a felelős döntés meghozatalához. (Ha kell egyáltalán dönteni.)

[Az említett konferencia ajánlását szemle rovatunkban ismerheti meg az olvasó – szerk.]

Ennyi fajta szervezetszerű, fejlesztési és operatív (földpolitikai) feladat mellett indokolt megkérdezni:

Hogyan lehetnek sikeresek egyrészt az impónáló fejlesztések, másrészt ezzel párhuzamosan az ingatlan-nyilvántartási hátralék felszámolását célzó intézkedések?

A fejlesztés kulcsszavai:

TAKAROS, TAKARNET, META.

Őszintén meg kell mondanom, hogy ezek megvalósításában nem tartunk ott, ahol kellene, és lehetne. Ennek okát – többek között – a közelmúltban a szakterület vezetése terén tapasztalható bizonytalan helyzetnek tulajdonítom (négy év alatt hét főosztályvezető). Fontos döntések egyáltalán nem vagy csak későn születtek. Az áttörést a TAKAROS még hiányzó moduljának rendszerbe állítása, a TAKARNET üzemszerű gyakorlata hozhatja meg. Szerencsére ez utóbbit illetően eljuttunk a külső felhasználók bevonásával végzett próbaüzemhez, ennek tapasztalatai decemberben összegezhethők lesznek. Reményeim szerint a hálózat használata jövőre már napi gyakorlat lehet. A szolgáltatások gyors és kényelmes elérhetősége egyszerre szolgálja az adatszolgáltatók és felhasználók érdekeit, továbbá az EU csatlakozásból következő feladatokat.

Az ingatlan-nyilvántartási ügyirathátralék ez év szeptember 30-án 272 ezer db volt, ennek tekintélyes hányada (93 ezer db) a Fővárosi Kerületek Földhivatalánál gyűlt össze, ugyanakkor a többi megyénél elég változatos a kép. A hátralékok gyorsított felszámolása jelen helyzetben csak túlmunkával és a szükséges ösztönzők biztosításával oldható meg. Az ütemezés kidolgozása és a szervezés a szakfőosztály feladata, ez a munka már elkezdődött. A prognózis szerint nyolc megyében az év végére, hétben 2003. első negyedévére várható a hátralékok feldolgozása. A nagyobb hátralékkal rendelkező fővárosban és másik négy megyében csak a jövő év második felében várható végleges eredmény.

Végül egy távolabbi feladatra vonatkozóan kérdeznénk meg:

Lesz-e elég ereje a földügyi szakigazgatásnak a jövőbeli birtokrendezésre való felkészülésre?

A kérdés háttérében nyilván az húzódik meg, hogy a földügyi szakigazgatásnak a birtokrendezés nélkül is van éppen elég feladata. Ez így van. Mindazonáltal azt kell mondjam, hogy a birtok-

rendezés politikai akarat kérdése, s ha ez az akarat megjelenik, akkor a földügyi szakigazgatásnak kötelessége lesz részt venni annak kidolgozásában és végrehajtásában. Az már más kérdés, hogy ez esetben képesek leszünk-e a szükséges anyagi és személyi feltételeket biztosítani. Sajnos az utóbbi 12 évben – más, nagy feladatok esetében – ez nem mindig sikerült.

Ami a kérdés szakmai oldalát illeti: meggyőződésem, hogy a birtokrendezésre szükség van. A termőföldek a földprivatizáció (a kárpótlási és részarány-nevesítési eljárás) során elaprózódtak. Ezekből pillanatnyilag megélni nem lehet, mert gazdaságos művelés azokon nem folytatható. Tehát a birtokrendezésnek a termőföldek koncentrációját kellene elősegíteni, viszont paradox módon a hatályos jogszabály – az osztatlan közös tulajdonok megszüntetésén keresztül – még a további aprózódást támogatja.

A minisztériumban készült már korábban is birtokrendezési koncepció, sőt normaszöveg; ez alkalmas alap a további munkához, azonban minden tekintetben átdolgozásra szorul, hiszen azóta változhatott a politikai akarat. Emellett figyelembe kell venni a Nemzeti Földalapot mint intézményt és mint lehetőséget. Ami a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium e kérdésben elfoglalt álláspontját illeti: miniszter úr hangsúlyosan kifejtette azt, hogy nem szeretne kényszerekre épülő földbirtok-politikai lépéseket megvalósítani.

Megköszönjük államtitkár úr válaszait. A szakterületért felelősséget érzőekkel együtt mi is reméljük, hogy: a földügyi programok (fejlesztések) megvalósulnak, a földügyi egysége megmarad, az alaphálózatok fenntartásával és fejlesztésével, továbbá a térképrendszerekkel kapcsolatos reális pénzügyi forrásokat pedig – az EU tagországok gyakorlatának megfelelően – közvetlen költségvetési forrásból lehet biztosítani!

Interview with dr. Berczi N., deputy statesecretary (Ministry of Agriculture and Rural Development)

Dr. I. Joó–I. Joó, Jun.

Summary

There is an interview with the undersecretary superintending the Hungarian Land Administration, in which the most important actual questions have been discussed.